

MYSTERY MAN

JAKUB SUDA

Mystery Man

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Jakub Suda

Mystery Man – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MYSTERY

JAKUB SUDA

MAN

Text © Jakub Suda, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-5396-4

ISBN e-knihy 978-80-267-5527-2 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-5541-8 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-5542-5 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

*Knihu věnuji
svému dědečkovi Jindrovi.*

*„Čím více se snažíme držet minulosti,
tím směšnější a poničenější se náš život stává.“*

Dalajláma

Prolog

Měsíc visel na nebi jako dokonalý, chladný kruh, zatímco mraky na obloze rozpoutaly zběsilý tanec.

V prudkých náporech větru listů starých jabloní cosi nesrozumitelně šeptalo – byl to zvuk připomínající ozvěny dětského smíchu, který už dávno pohltil čas. Martin Lambert stál v zahradě před patrovým domem svého dětství. Přestože byl dům oficiálně už léta opuštěný, v každém okně se teď provokativně svítilo. Ticho noci prořízlo rytmičné, prudké bušení do dřeva. Ten zvuk mu byl až mrazivě povědomý. Někdo byl uvnitř.

Hruď se mu sevřela a vzduch jakoby zhoustl. Každý krok byl těžší a těžší, když začal stoupat po starých betonových schodech. Právě tady si v šesti letech zlomil levou nohu a od té doby lehce pokulhával. Tehdy stála za ním. Tehdy do něj strčila. Věděl, že tam čeká i teď. Z malé kuchyňky za předsíní se ozývaly rány nože dopadajícího na dřevěné prkýnko, vytrvalé a zběsilé jako úderý datla do kůry stromu.

Poté co otevřel dveře, naskytl se mu pohled, který popíral zdravý rozum. Uprostřed místnosti stála postava s dlouhými vlnitými blondátými vlasy, jejichž konečky byly nasáklé krví a zářily děsivou rudí.

Neviděl jí sice do tváře, ale nepochyboval. Byla to ona. Celé její tělo se trásló v podivných křečích a z hrdla se jí dralo syčení, které připomínalo unikající plyn nebo vzteklost kočku zahnanou do kouta. V levé ruce svírala masivní nůž. Máchala jím

s energií cholerického dirigenta a v šíleném amoku bušila do prkýnka. S hrůzou si uvědomil, co dělala: odsekávala cizí ruku u zápěstí.

Náhle nastalo hrobové ticho. Pohyb ustal. Postava pomalu zvedla hlavu od své krvavé práce a upřela na něj pohled, jež už nebyl lidský. Martin pocítil, jak ho opouštějí síly. Svět se s ním zatočil, nohy vypověděly službu a on se v mrákotách začal hroutit k zemi.

1

Martin Lambert nebyl hrdina, alespoň ne v tom smyslu, kterým hrdiny vykreslovaly zažloutlé romány v poličkách jeho garsonky. Byl to stín, popelavá emise v šedém světě, která se každé ráno ve čtyři třicet zhmotnila v sychravém přítmí bytu v centru Velkého Hřebenu. Zatímco město, tlející pod dekou černých mraků, ještě těžce oddechovalo v neklidném spánku, Martin už drtil hrubý asfalt chodníků. Na levé noze nosil botu s ortopedickou vložkou, aby co nejvíce eliminoval svůj malý handicap. Sedm kilometrů v ostrém tempu, následovaných ledovou sprchou, jež mu do žil vháněla tekutý dusík, a rituálem s těžkými železnými činkami. Udržoval své tělo v neustálé pohotovosti, jako by každým svalem čekal na úder, který musel dříve či později přijít z hlubin jeho vlastní minulosti.

Velký Hřeben připomínal z výšky obří, šedesát kilometrů dlouhý a ztroskotaný koráb uvízlý na skalnatém vrcholu. Zatímco kdysi se na jeho palubách tísnily dva miliony duší, dnes v jeho útrobách přežívalo posledních sedm set tisíc pasažérů, obklopených neprostupným, inkoustovým oceánem hlubokých hvozdů. Vysoké gotické budovy, připomínající zkamenělé obry, strážily centrum města a vrhaly dlouhé stíny na zamračené postavy spěchající do práce. Tady se slunce neukazovalo, nebe bylo jen tlustou, dusivou peřinou z uhelného kouře a mlhy.

Cestou do redakce týdeníku PRAVDA sledoval z okna drnčící tramvaje černou vránu. Proletěla kolem jako špinavý útržek noci a s cynickým gustem orazítkovala rameno muže v dlouhém černém kabátě. „Buřinkář,“ uchechtl se Martin. Muž určitě patřil do soukromé armády starosty Jiřího Hrdiny. Fanatičtí strážci pořádku, kteří město po velké epidemii a krvavé občanské válce neprodyšně uzavřeli. Oficiálně kvůli „biologické bezpečnosti“, neoficiálně proto, aby nikdo neutekl z tohoto rozlehlého vězení bez mříží.

Redakce PRAVDY kdysi hřměla hlasem celého města, teď však skomírala a tiskla jen padesát tisíc výtisků pro město duchů. Skutečným králem chodeb byl David „Bouchač“ Bouchal – dvoumetrová hora svalů v perfektně střiženém obleku, která své bezcitné oči i veškeré emoce skrývala za neproniknutelnými černými skly brýlí. Bouchal se vyžíval v lidské bídě a díky temným kontaktům u policie se dostával na místa činu dřív, než se krev stačila vsáknout do prachu cest.

Martinova práce měla, alespoň navenek, daleko sladší a nevinnější náplň. Psal reportáže o zapomenutých koncertech a vymýšlel dětské příběhy o dvou nešikovných králicích pro svého jediného přítele, ilustrátora Ondřeje Loudu. Ondřej byl muž poznamenaný osudem i ohněm. Jizvy po požáru, který ho jako dítě málem pohřbil pod ohořelými ruinami, mu krutě hyzdily levou polovinu tváře, ale jeho duše zůstala nezkaženě dětinská a až k uzoufání upovídaná.

„Tak co ta zpěvačka ve Stromovicích? Byla to cizinka, že jo? Ten přízvuk...“ mlel Ondřej u rýsovacího prkna a v jeho očích se zalesklo nadšení. „Jako kluk jsem byl s tátou ve Španělsku, u moře. Spláchl mě tam tehdy obří vlna, tati mě musel lovit za vlasy, ty vole, to byl hukot!“

Martin ho vnímal jen jako vzdálený šum. Stromovice byly jedinou cestou ven, kdesi hluboko v údolí, spojené s Velkým Hřebenem jen skrze úzké hrdlo podzemního tunelu a rezavých

kolejí. Stará silnice, která se kdysi vinula po úbočí dolů, už dávno neexistovala. Buřinkáři ji preventivně vyhodili do povětří, aby zastavili nákazu – nebo šíření nepohodlných pravd.

Klid redakčního dopoledne přerušil šéfredaktor Vošahlík, muž s pletí barvy starého pergamenu. „Martine, máš tu balík. Kurýr ho nechal na vrátnici, bez odesílatele. Snad to nebouchne, cha cha!“ Jeho smích zněl jako skřípění rezavých pantů v opuštěné márnici.

Když víko lepenkové krabice povolilo, Ondřej se právě nadechl k další barvitě historce o španělské vlně, ale Martin ho jediným ledovým pohledem zmrazil. Na dně krabice, uprostřed zmuchlaných novin, leželo něco černého a groteskně chlupatého.

Martin opatrně sáhl dovnitř. Prsty se mu zabořily do tuhé, studené srsti.

„Co to sakra je?“ zašeptal Ondřej, tentokrát nezvykle tiše a s viditelným chvěním v hlase.

„Černá králičí tlapka,“ odpověděl Martin a cítil, jak se mu v hrdle šíří sucho jako na poušti. Byla oddělena nedbale.

Svět kolem něj se na zlomek vteřiny zastavil na mrtvém bodě. V hlavě mu jako siréna začala bít jediná otázka: Jak mě našla? Psal pod pseudonymem, skrýval se v bezpečné anonymitě dětských rubrik a lokální kultury, ale krutá minulost si ho vyhledala i v téhle teplé kanceláři.

„Panebože, Martine, někdo nás chce zabít! Je to vzkaz!“ vyhrkl Ondřej a jeho panika začala nekontrolovaně narůstat. „Přežil jsem oheň, přežil jsem tu vlnu, a teď mě dostane nějaký psychopatickej vrah zvířat! Jdu to nahlásit Vošahlíkovi, nebo rovnou Buřinkářům!“

Martin ho drsně chytil za paži a stiskl tak silně, až Ondřej vyjekl. „Ses posral? Nikam nejdeš. Rozumíš? Nikam. Někdo si z nás jen blbě vystřelil, protože ví, že píšeme o těch králících. Je to jen hloupej žert.“

V místnosti se rozhostilo tíživé ticho, přerušované jen tikotem nástěnných hodin. Ondřej se pomalu uklidnil, jeho znetvořená tvář se stáhla do ublíženého, dětského výrazu, ale v očích mu zůstal neklid. Martin ho sledoval, ale v duchu už horečnatě kalkuloval. Poslední věc, jež teď potřeboval, bylo, aby mu za zády začal někdo čmúchat – ať už to byl ambiciózní Bouchal nebo Hrdinovi muži v buřinkách. Protože ta černá tlapka v krabici ve skutečnosti nebyla žertem znuděného čtenáře. Noční můra, o které si bláhově myslel, že ji nechal v popelu své předchozí existence, se právě přihlásila o slovo. A tentokrát už nebude kam utéct.

2

Procitl o několik minut dřív, než ho stihl probudit hysterický, řezavý tón budíku. V hlavě mu pravidelně tepalo jako v kovárně a v krku měl sucho a pachuť, jako by tam přes noc někdo vysypal plný popelník laciných cigaret. Včerejší seance v baru *Nekonečno*, kam doslova dotáhl Ondřeje, aby v kalném alkoholu utopil přízrak té černé tlapky, si vybrala svou daň. *Nekonečno* bylo špinavým doupětem redaktorů z PRAVDY a zbytků místní inteligence. Scházeli se tam v pološeru nad krvavými steaky z farmy v údolí, zapíjeli je pivem, které chutnalo po rzi, a spřádali odvážné teorie, jež se přes Vošahlíkův cenzorský nůž do tisku nikdy nedostaly.

V koupelně se Martin těžce opřel o studené umyvadlo. Do sklenice napustil vodu s lehce zakaleným nádechem chloru a vypil ji na ex. Když zvedl hlavu, ze zrcadla na něj zíral démon. Rozcuchané tmavé vlasy mu padaly až po ramena, temné kruhy pod očima svědčily o chronické nespavosti a v jeho výrazu se zračila únava člověka, který už příliš dlouho bojuje se světem, co ho nikdy nepřijal.

Vždycky byl magnetem na stigmata. Společnost ve Velkém Hřebenu mu neustále připomínala, kým je – nebo spíš, kým není. Dlouhé vlasy? Pro sousedy jasný cejch uctíváče Satana. Samotářská povaha a ranní běhy v mrazu? Nálepka nebezpečného blázna a tajného alkoholika. Martin Lambert byl produktem této pokřivené doby. Introvert s nebezpečným

genem v krvi – prudkým temperamentem, který bylo lepší nedráždit. Kdysi, v jiném životě, se potkal se skutečně zlými lidmi. S elitou, která se opájela vlastní nadřazeností a páchala zvěrstva pod rouškou „vyšších cílů“, zatímco on, tehdy mladý a naivní, jen mlčky přihlížel. Ten pocit viny v něm hnil jako neošetřená rána dodnes.

Momentálně ho ale hnala jiná mrazivá síla. Musel najít odesílatele toho balíku, než on najde jeho. Vlastnil starý, polorozpadlý dům v Zahradní čtvrti, v nejdlehlší a nejstrašidelnější části města. Zdědil ho po rodičích a nechal ho pustnout, stejně jako své vzpomínky. Věděl, že ta stvůra, co mu poslala tlapku, tam někde v těch stínech čeká.

Cestou do redakce si všiml nezvykle dlouhých front u novinových stánků. Lidé s horečnatým leskem v očích dychtivě svírali čerstvé výtisky PRAVDY. Na stole v kanceláři na něj čekalo totéž. Otevřel dětskou rubriku a mechanicky přelétl svou moralitku o králíku Ondřejovi, kterého před utopením zachránily nafukovací plovací pomůcky. Hned vedle však křičel titulek Bouchačovy kriminální přílohy: SÉRIOVÝ VRAH OPĚT UDĚŘIL – TĚLO NALEZENO U STARÉHO NÁSYPU.

Martin jen únavou zavřel oči. Celé město bylo v železných rukou triumvirátu: starosta Jiří Hrdina, šéf tajné policie Petr Havelka a mediální dravci, kteří formovali strach veřejnosti. Hrdina byl pro Velký Hřeben bohem, soudcem i papežem v jedné osobě. To on potlačil nákazu, uzavřel město jako neprodýšný městský stát a ze sirotek, jako byl Martin, si vychoval svou vděčnou a poslušnou pracovní sílu. Na náměstí stála jeho monumentální socha s rukou na srdci, zatímco v hlubokém podzemí pod radnicí se děly věci, o kterých se i v baru *Nekonečno* mluvilo jen šeptem.

„Ahoj, Martine. Nesu kafe. Je černý jako tvoje svědomí,“ vyrušil ho z úvah Ondřej. „Mám další námět pro nový příběh,“ významně si poklepal ukazováčkem na své jizvy.

Martin si unaveně povzdechl a promnul si spánky. „Já vím, Ondro. Už jsi to naznačoval. Uděláme příští králičí díl o opatřeních proti požáru?“

„To teda uděláme,“ pokračoval Ondřej a jeho hlas zněl náhle jinak – ploše, bez emocí, s podivným leskem v jinak matných očích. Zdálo se, že hledí hluboko do minulosti.

V místnosti na okamžik zamrzl vzduch. Martin viděl Ondřejův prázdný, skelný pohled směřující někam za zeď redakce. „Jestli to pro tebe je moc citlivé, tak se na to vybodnem,“ uťal to Martin ostře.

Ondřej se jen tajuplně, skoro až děsivě usmál jako kamenná sfinga a vrátil se k papíru.

„Jinak, dneska squash padá, Ondro. Mám schůzku na celý den,“ oznámil Martin a začal si balit věci. Ondřej náhle přestal kreslit. Grafitovou tužku si strčil mezi zuby a začal ji pomalu, metodicky přežvykovat. Jeho oči se zúžily do nebezpečných štěrbin. V tu chvíli vypadal jako sniper, který právě zaměřil cíl na kilometrovou vzdálenost. To nebyl ten retardovaný prostáček z králičích příběhů. Tohle byl predátor. Přemýšlel, co může být důležitější než čas strávený s nejlepším přítelem při heroických sportovních výkonech.

Doma Martin okamžitě shodil redakční oblek. Ze skrytého fochu v zásuvce vytáhl Colt ráže .357 Magnum. Mechanicky, s profesionálním cvikem zkontroloval bubínek. Šest mosazných nábojů se zlověstně zalesklo. Nikdy ho nepoužil na nic jiného než na zastrašování – na skutečnou, špinavou práci měl raději nůž s pevnou čepelí. Nůž je tichý, upřímný a osobní.

Nasedl do svého starého, vybledle červeného Volkswagenu Golf druhé generace. Motor naskočil s těžkým rachotem, který připomínal traktor orající kamenité pole. Pohonné hmoty byly ve Velkém Hřebenu vzácností, drahý špás dovážený z daleka po železnici, a provoz tu připomínal řídké ulice Moskvy sedmdesátých let. Auta tu sice byla, ale řídit je bylo privilegium,